

Χαιρετισμός Δημάρχου
Ανδρέα Κονδύλη

Τον περασμένο Ιούνιο εγκαινιάσαμε την πρώτη έκθεση επιλεγμένων αριστουργημάτων της σύγχρονης τέχνης μας με τίτλο «Τα Μυστικά των Εικόνων – η γενιά του '60» με την πολύτιμη βοήθεια του Καθηγητή Μάνου Στεφανίδη.

Άνοιγε έτσι ο δρόμος για την πραγματοποίηση του οράματος να αποκτήσει ο Άλιμος τη δική του Δημοτική Πινακοθήκη με μόνιμη συλλογή και κτήριο που θα καλύπτει τις ανάγκες μιας μοντέρνας πινακοθήκης.

Στο διάστημα που μεσολάβησε ακολούθησαν οι εκθέσεις «Object's origin, rejected» και «Mad Playground» με πρωτοποριακά έργα νέων καλλιτεχνών.

Σήμερα, τα «Μυστικά των Εικόνων» επανέρχονται στη γενιά του '60, με έργα των Βασιλείου, Γαϊτή, Παύλου, Σόρογκα, Τσίγκου, Τσόκλη, Φασιανού, Χρύσας και άλλων σπουδαίων εικαστικών δημιουργών.

Βούληση της Δημοτικής Αρχής είναι, να συνδυάζεται σταθερά το παλιό και το καινούργιο, οι κλασικές δημιουργίες με τους νέους πειραματισμούς, η παιδεία με την αληθινή ψυχαγωγία.

Φίλες και φίλοι, αγαπητοί μου συμπολίτες, το ταξίδι συνεχίζεται και συνεχίζεται όμορφα! Με ιδιαίτερη χαρά ανοίγουμε σε όλους τους πολίτες τις πόρτες και αυτής της Έκθεσης.

Θέλω από τη θέση αυτή να ευχαριστήσω θερμά τον Καθηγητή Μάνο Στεφανίδη, που επιμελήθηκε την έκθεση, καθώς και τους φίλους και συνεργάτες Άννα Αγγελοπούλου, Άκη Πίτσικα και Αποστολία Σκλάβου για τη διαρκή προσφορά τους στις εικαστικές πρωτοβουλίες που έχουμε αναλάβει.

Συνεχίζουμε...

Γιάννης Γαϊτής

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΑΛΙΜΟΥ

Εγκαίνια: Παρασκευή 9 Φεβρουαρίου 19:30

Επιμέλεια: Μάνος Στεφανίδης

Σχεδιασμός Τριπτύχου: Δ. Κωστόπουλος

Παραγωγή: Δήμος Αλίμου

Συνεργάτες: Άννα Αγγελοπούλου, Άκης Πίτσικας

Ώρες Λειτουργίας: Κάθε μέρα 10:00 - 21:00

Πληροφορίες: 6947 126003, Email: anitazerva@gmail.com

Έργο εξωφύλλου: Σωτήρης Σόρογκας

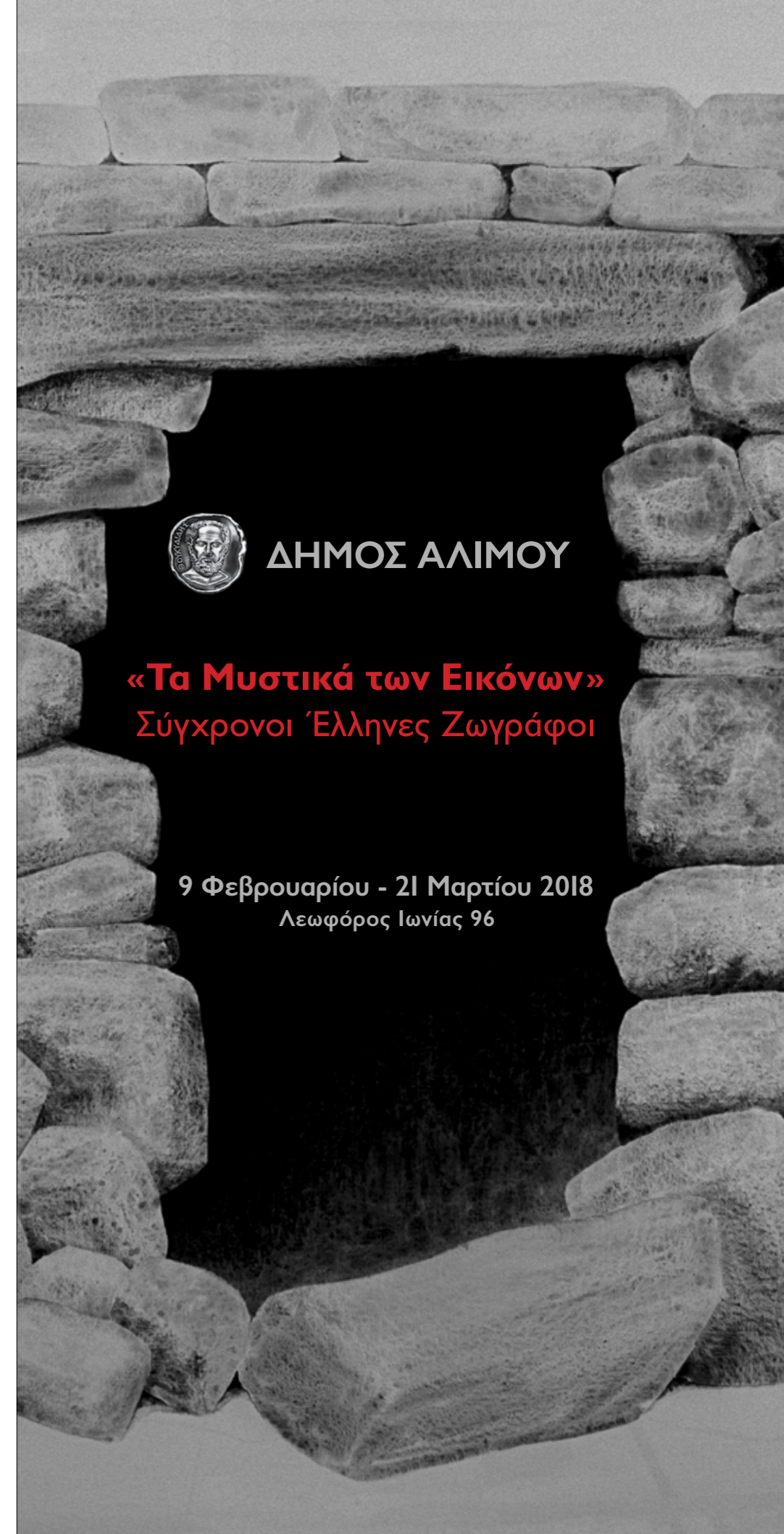
Χρύσα

Κώστας Τσόκλης

Χρήστος Αντωναρόπουλος

ΔΗΜΟΣ ΑΛΙΜΟΥ

«Τα Μυστικά των Εικόνων»
Σύγχρονοι Έλληνες Ζωγράφοι

9 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου 2018
Λεωφόρος Ιωνίας 96

Τα μυστικά των εικόνων - η γενιά του '60

Οι τρυφεροί θα σώσουν τον κόσμο επειδή η τρυφερότητα
όπως και η τέχνη, φτιάχνεται από ατσάλι.

Μ.Σ.

Σπύρος Βασιλείου

Η γνώση της τέχνης μας, σύγχρονης και παλιότερης, δεν συνιστά απλή πολυτέλεια αλλά πράξη ουσιαστικής αυτογνωσίας. Η τέχνη μας είμαστε εμείς οι ίδιοι, η καθημερινή ζωή μας αλλά κάπως αλλιώς. Δηλαδή η αδιαπραγμάτευτη μας ζωή, με όλες τις αντιφάσεις ή τις αντιξοότητες, αλλά κάπως αλλιώς. Σαν μια μυστική δύναμη να έχει μεταμορφώσει την καθημερινότητα σε μαγεία. Αυτό είναι ότι αποκαλούμε τέχνη κι αυτή είναι η αναμορφωτική της δυνατότητα. Κι ας μην ξεχνάμε: Η τέχνη, επίσης, είναι διαλεκτικά αντίθετη προς κάθε μορφή εξουσίας ενσαρκώνοντας η ίδια την ουτοπία της διαρκούς επανάστασης. Κάτι που δεν αντιλαμβάνονται ούτε οι συνδικαλιστές ούτε κι οι γραφειοκράτες της τέχνης. Ούτε βέβαια οι μεταπράτες ή οι διαφημιστές της. Η τέχνη αποτελεί ενδιάθετη γνώση και ως τέτοια δεν χρειάζεται απόδειξη. Είναι τέλος η τέχνη μια τρέλα χωρίς την αρρώστια κατά την επιτυχημένη διατύπωση του πρόωρα χαμένου γλύπτη Γιώργου Λάππα.

Γενικά τώρα μιλώντας η σύγχρονη τέχνη μας εκκινεί στις αρχές του 20ου αιώνα με τις επιβλητικές δημιουργίες του Κωνσταντίνου Παρθένου (1878-1967), του Γεωργίου Μπουζιάνη (1885-1959) και του Φώτη Κόντογλου (1896-1965). Πρόκειται για τρεις δασκάλους που έμμεσα ή άμεσα διαμορφώνουν τη γενιά του '30, δηλαδή την ελληνοκεντρική καλλιτεχνική έκφραση και ορίζουν έτσι την πραγματικότητα, ή αν προτιμάτε, την ουτοπία μιας εθνικής σχολής.

Ο Τσαρούχης, ο Διαμαντόπουλος, ο Εγγονόπουλος, ο Μόραλης, ο Νικόλαου, η Λυμπεράκη, ο Μαυροΐδης, ο Κοντόπουλος, η Μελά - Κωσταντινίδη, ο Αστεριάδης, ο Σικελιώτης, ο Βασιλείου, ο Καπράλος, ο Ζογγολόπουλος, ο Λουκόπουλος, ο Σκλάβος, ο Λαμέρας, ο Σπυρόπουλος, Μυλωνά κλπ. είναι τόσο απαστράπτουσες, ατομικές περιπτώσεις όσο και η εξέλιξη των μορφολογικών προβληματισμών που διατύπωσαν οι προειρημένοι δάσκαλοι. Με

Θανάσης Τσίγκος

τους δύο ιδιοφυείς αθώους τον Γιαννούλη Χαλεπά (1851- 1938) και Θεόφιλο Χατζημιχαήλ (1873-1934) να αποτελούν τις δύο ανένταχτες εξαιρέσεις που όμως συγκροτούν έναν διαφορετικό κανόνα.

Τον κύκλο των μεγάλων δημιουργών που βρίσκουν το δρόμο τους ανάμεσα στην γενιά του '30 και τους τρεις προαναφερθέντες δασκάλους της συμπληρώνουν οι περιπτώσεις του Νικόλαου Λύτρα, του Κωνσταντίνου Μαλέα, του Γεράσιμου Στέρη, του Μιχάηλ Οικονόμου και του Γεωργίου Γουναρόπουλου και του Σπύρου Παπαλουκά... Συμβολικά μιλώντας ο Γιάννης Μόραλης εντός της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών και ο Γιάννης Τσαρούχης εκτός υπήρξαν οι βασικοί δάσκαλοι της λεγόμενης γενιάς του '60. (Έστω κι αν κάποιοι επιφανείς εκπρόσωποι της αργότερα βιάστηκαν, ως «διεθμιστές» οι ίδιοι, να καταγγείλουν ως φολκλορικό ή «εθνοκεντρικό» το έργο τόσο του Τσαρούχη όσο και του Μόραλη). Πάντως, με ιστορικούς όρους μιλώντας, και μακριά από τα πάθη της εποχής ή τους αναπόφευκτους καλλιτεχνικούς αντα-

Παύλος

γωνισμούς η γενιά του '30 υπερασπίστηκε με πάθος την ιθαγένεια και την ταυτότητα ενώ η γενιά του '60, όντας ανδρωμένη στις μεταπολεμικές, καλλιτεχνικές συνθήκες, διεκδίκησε με ανάλογη ζέση το διεθνές καλλιτεχνικό λεξιλόγιο και εν πολλοίς κατέκτησε το ενδιαφέρον του παγκόσμιου κοινού. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα της Χρύσας, του Μάριου Πράσινου, του Γιάννη Κουνέλλη, του Κανιάρη, του Τάκι, του Λουκά Σαμαρά κλπ.

Στην παρούσα έκθεση παρουσιάζουμε ενδεικτικά καλλιτέχνες που γεννήθηκαν ανάμεσα στο 1920 και το 1950, ωρίμασαν στην περίοδο της δικτατορίας και έκτοτε πρωταγωνίστησαν στην ελληνική καλλιτεχνική σκηνή και όχι μόνο. Αναφέρομαι στις περιπτώσεις του Γιάννη Γαϊτή, του Παναγιώτη Τέτση, του Θανάση Τσίγκου, του Δανιήλ, του Δημήτρη Περδικίδη, του Ηλία Δεκουλάκου, του Δημοσθένη Κοκκινίδη, του Νίκου Κεσσανλή, του Παύλου, του Κώστα Τσόκλη, του Χρίστου Καρά (οι τέσσερις τελευταίοι γεννήθηκαν το 1930) και των λίγο νεότερων Δημήτρη Μυταρά, Σωτήρη Σόρογκα, Αλέκου Φασιανού, Βασίλη Σπεράντζα, Όπυς Ζούνη, Μπίας Ντάβου, Μάκη Θεοφυλακτόπουλου κλπ. Πρόκειται για δημιουργούς που σφυρηλάτησαν την σύγχρονη ευαισθησία μας, που «εικονογράφησαν» το συλλογικό μας παραμύθι ως κοινωνίας με έργα που ισορροπούν ανάμεσα στο τοπικό και το διεθνές, το δράμα της εθνικής μας ιστορίας και τις κοσμοϊστορικές ανακατατάξεις που συγκλόνισαν μεταπολεμικά τον πλανήτη. Τέλος την χαρά του έρωτα και το πένθος του θανάτου. Δηλαδή την χαρά της έκφρασης αλλά και το πένθος που γεννιέται από την αδυναμία να εκφραστούμε εγκλωβισμένοι σε μια μονοδιάστατη παιδεία και έναν τεχνοκρατικό τρόπο ζωής. Την έκθεση κλείνει συμβολικά ένας νεότερος καλλιτέχνης, ο Χρήστος Αντωναρόπουλος που ζει και δημιουργεί στον Άλιμο ως μια χειρονομία προς το μέλλον, τις νέες ιδέες, τα νέα υλικά, τις νέες τεχνολογίες. Αλλά και ως πρώτη συμβολή για την δημιουργία μιας σύγχρονης Πινακοθήκης για την οποία έχει δεσμευτεί η δημοτική αρχή.

Οι παρουσιαζόμενοι πίνακες συγκροτώντας μια κατ' αρχήν αισθητικοϊδεολογική ενότητα υπερασπίζονται ατομικές ιδιοσυγκρασίες ή όνειρα αλλά εκφράζουν συγχρόνως και γενικότερες ανάγκες ή επιθυμίες. Κατ' ουσίαν περι - γράφουν μέσα από σύμβολα, συνειρμούς ή οπτικά συμπραζόμενα το πρόσωπο μιας Ελλάδας που όσο κι αν αλλάζει, υπό περιπτώσεις, παραμένει βασανιστικά το ίδιο. Γι' αυτό μίλησα στην αρχή για την δυνατότητα αυτογνωσίας που μας χαρίζει η τέχνη. Η τρυφερότητα και η σκληράδα της. Ίσως την ύστατη μας ευκαιρία για αυτογνωσία. Αρκεί να έχουμε τη διάθεση να δούμε...

25.1.2018 Μάνος Στεφανίδης

Αλέκος Φασιανός